

mění nic, že Petr Č. uzavřel dohodu i za své právní nástupce, když touto dohodou je zavázati nemohl. Jest proto zmíněný revers vůči žalobcům bezúčinný a nemůže dovolatelka z důvodu tohoto reversu od-
píratí žalobcům požadovanou náhradu škody. Rovněž neprávem se dovolává žalovaná ustanovení § 106 o. hor. z. Podle tohoto zákonného ustanovení neodpovídá majitel hor za škody na budovách, jež byly zří-
zeny v dolovém poli teprve po jeho propůjčení bez úředního stavebního povolení. O takové budově nemůže býti zde řeči, když ke zřízení sporné budovy bylo uděleno stavební povolení výměrem okresního hejtmantví. Bylo-li povolení jedenkráté pravoplatně k stavbě dáno, jde o budovu postavenou s úředním stavebním povolením ve smyslu § 106 o. hor. zákona, i když budova nebyla postavena přesně tak, jak bylo nařízeno. V okolnosti této lze spatřovati jen přestupek podle § 111 slez. stav. řádu, neodnímá však okolnost tato takové budově povahu budovy s úředním stavebním povolením postavené podle § 106 o. hor. z. Je proto rozpor se spisy (§ 503 č. 3 c. ř. s.) v dovolání uplatňovaný bez-
podstatný pro rozhodnutí tohoto sporu. Dále vytýká žalovaná, že jí ne-
právem bylo uloženo provést opravy in natura za příplatek se strany žalobců. Povinnost žalované uvést dolování poškozenou bu-
dovu v předešlý stav jest odůvodněna ustanovením § 1323 obč. zák. Musila proto dovolatelka býti povinnou uznána k odstranění důlních škod a nemůže se cítiti v tomto směru stíženou. Jde-li o škodu na ne-
movitostech povstalou jednak dolováním, jednak z příčin jiných, tu podle ustálené soudní praxe odsuzuje se majitel dolu rozsudkem také
k odstranění škod, kterých nezpůsobil dolováním, nejde-li bez oprav těchto škod provést opravy škod způsobené dolováním a ukládá se zá-
roveň v rozsudku majiteli nemovitosti částka ciferně určitá, kterou musí přispěti majiteli dolu k stavebním nákladům. Nepochybily proto nižší soudy, když v tomto případě se tak zachovaly, a je bezvýznamné, že podíl žalobců převyšuje o něco podíl žalované na škodách.

Čís. 15373.

Pro zabavení zvláštního honoráře člena operního sboru Národního divadla v Praze za představení hraná přes počet zahrnutý v pevném měsíčním platu platí dvorský dekret čís. 291/1838 Sb. z. s.

(Rozh. ze dne 9. září 1936, R I 805/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícímu věřiteli exekuci zabavením po-
hledávky, jež přísluší povinnému jako členu Národního divadla v Praze
proti tomuto divadlu za představení hraná přes počet zahrnutý v pev-
ném měsíčním platu. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Vymáhající věřitel odporuje právnímu názoru rekursního soudu, že v souzeném případě není potřebí podle §§ 54 č. 3 a 55 ex. ř. vzhledem na dvorský dekret č. 291/1838 Sb. z. s. v exekučním návrhu tvrditi a prokázati, že pohledávka exekucí dotčená je zabavitelná, že je likvidní a byla k výplatě poukázána, poněvadž již ze znění návrhu je zřejmé, že jde o pravidelné, měsíčně se opětuující plnění, že tedy jde o pohledávku záležející v opětuujících se důchodech ve smyslu § 299 ex. ř., pro které neplatí předpisy uvedeného dvorského dekretu. Vymáhající věřitel je však na omylu, neboť zabavená pohledávka, která záleží podle návrhu v plnění pravidelně měsíčně se opětuujícím, spočívá svým důvodem v povinnosti zaměstnavatelově hraditi povinnému za přespočetná představení zvláštní odměnu za každé přespočetné představení. To ovšem předpokládá, že zaměstnavatel uloží povinnému výkon tohoto díla, pokud se týče služby v tom kterém měsíci, a závisí na vůli zaměstnavatelově, zda a pokud míní povinného tímto způsobem také zaměstnati, a zda povinný bude s to, aby požadavku tomu vyhověl. Jde tedy o provedení služeb v rámci smlouvy podle §§ 1151 obč. zák. a násl., při níž nárok na odměnu, není-li nic jiného smluveno, nebo není-li při službách takového druhu jiného obyčeje, budiž zapraven po výkonu služeb (§ 1154, odst. 1 obč. zák.). Odměny za tyto zvláštní výkony nesouvisejí se stálým platem povinného, který se má vypláceti podle odst. 2 § 1154 obč. zák., a nelze je také považovati za pravidelné důchody ve smyslu § 299 ex. ř., pro něž musí býti důvod k pobírání opětuujících se důchodů. Takového předpokladu v souzeném případě není, ježto tvrzené opětuující se plnění je závislé na vůli zaměstnavatelově, zda a pokud poskytne povinnému příležitost k dosažení zvláštní odměny. Ostatně rekurent i v návrhu sám nepovažoval plnění ono za pravidelný důchod služební, neboť návrh nepřizpůsobil předpisům zákona č. 314/20, pokud se týče č. 177/24 Sb. z. a n. Také povaha zabavené pohledávky vyžadovala, aby divadelní správa tvrzené pohledávky v tom kterém měsíci vypočetla, likvidními je učinila a k výplatě poukázala, čili aby o nich jednala jako o samostatných pohledávkách vzniklých a splatných v tom kterém měsíci. Je proto souhlasiti s právním názorem rekursního soudu vysloveným v napadeném usnesení.

Čís. 15374.**Zápůjčka či komisní smlouva úvěrová?**

Povinnost komisionáře, aby vydal komitentovi inkasované peníze a postoupil mu pohledávky, kterých nabyt provedením svěřeného obchodu.

(Rozh. ze dne 9. září 1936, Rv I 2377/34.)

Žalobce dal žalované příkaz, aby z jeho konta poskytla podniku v Ř. kontokorentní zápůjčku. Z úroků, jež vypůjčitel musil platiti žalo-